

Brutální válka samozvaných elit proti lidstvu

- CZ24 News | 12. března 2020

SVĚT: VLADIMÍR PAVLENKO rozkrývá provázané plány globalistů, které se schovávají za „ušlechtilými“ hesly o záchraně planety před změnami klimatu a o udržitelném rozvoji

Mnichovská bezpečnostní konference na sebe upozornila v mnoha ohledech. Kromě hlavního – faktického uznání nezpůsobivosti „trojstranného“ modelu globální architektury, který předpokládá rozdělení Ruska pásem Uralu, a jak konstatovali účastníci fóra včetně těch ze Západu, nyní ustupuje představě globálního trojúhelníku USA – Rusko – Čína, probíhala na konferenci také panelová diskuse o klimatických změnách. Jde o významný okamžik, který naznačuje, že skončila fiaskem varianta „frontálního“ útoku na Rusko v oblasti geopolitiky a že byl zvolen obchodný klimatický manévr. To za prvé.

Tématika údajné změny klimatu působením člověka se zadrhla natolik, že musela být oživena navázáním na otázky bezpečnosti. Jako by environmentální a klimatická bezpečnost nebyly jen částí národní a globální bezpečnosti, ale čímsi samostatným a zahrnujícím bezpečnost jako celek, včetně armády. Mezi panelisty se proto představil vysoce postavený generál NATO a bývalý náčelník štábu nizozemských ozbrojených sil, který předsedá nedávno ustanovené Mezinárodní vojenské radě o otázkách klimatu a bezpečnosti (!).

Účastníci diskuse, mezi nimiž nebyli žádní významní představitelé Ruska, Číny ani Indie, se ani nesnažili skrývat, že hlavním úkolem „boje proti změnám klimatu“ je indoktrinovat obyvatelstvo ideologií „udržitelného rozvoje“. A aby bylo možné spojit jedno s druhým, pozvali výkonnou ředitelku Greenpeace, která se zoufale snažila dávat najevo svoji úctyhodnost, a zmíněný generál jí nahrával, jak jen nejlépe mohl, když mimo jiné označil vojenské síly NATO za „spojence“ ekologů.

Zelená exotika

Vlivný republikánský senátor Lindsey Graham horlivě plnil úkol napravovat v očích „ekologické“ veřejnosti pošramocený obraz USA po vystoupení Donalda Trumpa z Pařížské dohody o klimatu. Mimo jiné ubezpečoval, že nejvlivnější ropný a plynárenský sektor americké ekonomiky, v jehož zájmu Bílý dům jednal, sabotuje Pařížskou dohodu nikoliv z ideologických, ale z ekonomických důvodů. Ekologie je drahý špás, a proto Graham argumentoval tím, že jako alternativu ke snižování emisí považují v Americe korporátní investice do infrastruktury. Aby se podpořily „zelené“ trendy, je nutné byznys zainteresovat vidinou zisku. Pokud se to podaří, pak podle jeho slov bude možné protlačit cokoli, včetně uhlíkové daně.

Na „panelu“ se zviditelnila i výkonná ředitelka Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu (UNFCCC) Patricia Espinosa, kterou pozvali, aby zahladila grandiózní průšvih na madridské konferenci v prosinci loňského roku, kde se účastníci hádali nad mechanismem obchodování s emisními kvótami. Smysl spočívá v tom, že země, kterým z jejich závazku vnitrostátně přispívá na snižování emisí skleníkových plynů něco „zbylo“, mohou vzniklé nevyužité „emise“ odprodat těm, kteří naopak emise „přečerpali“. A tady si pochopitelně každý chtěl přivlastnit úsporu emisí na úkor svých sousedů, aby toho později mohl využít. Nikdo není hlupák, prodávat vzduch v rámci kvót chtěli všichni, ale nikdo nechtěl kupovat, takže se nedomluvili.

Nejzajímavější na tom všem je ovšem fakt, že i kovaní liberálové a lobbisté „klimatického podvodu“ moc dobře vědí, jaké jsou skutečné příčiny selhání Pařížské dohody: Klimatické změny probíhají v dlouhodobých přírodních cyklech a nemají absolutně nic společného s tím, co se nazývá „člověkem

zaviněným“, nebo jednoduše průmyslovým faktorem, jehož podíl na globálním oteplování je pouhé jedno procento. A protože celý klimatický proces není pro lidstvo „okamžikem pravdy“, ale pokusem o vpašování pátého esa do balíčku karet při sázce na naivitu „lůzy“, má každý v reakci na to v rukávu šesté eso, a pokud bude třeba i sedmé atd.

Proč se však globalisté právě teď vložili do klimatu s takovou zběsilostí, že tento „výmysl“ zatáhli na mnichovský geopolitický „globus“?

Plnění plánu depopulace

V září 2019 publikovalo známé opovržením hodné informační médium „Project Syndicate“, mezi jehož viditelnou částí sponzorů vyniká šéf společnosti Microsoft Bill Gates, manifest pod naléhavým názvem „Svět a OSN musejí snížit počet obyvatel“. Toto je z něho krátký citát: *„Celkový dopad činnosti člověka na globální životní prostředí je způsoben přílišným množstvím lidí a průměrnou spotřebou na hlavu. Mezivládní panel OSN pro změny klimatu dospěl k závěru, že růst populace a hospodářský růst (spotřeba) jsou dvě hlavní příčiny globálního oteplování. Spotřeba zdrojů na osobu a emise skleníkových plynů jsou nejvyšší v rozvinutých zemích, zatímco rychlý růst populace v rozvojových zemích vede k vymizení lesů a ztrátě biologické rozmanitosti.“*

Uvedený „mezivládní panel“ IPCC je banda mezinárodních podvodníků, z jejichž pera pravidelně vycházejí poplašné zprávy, a jejichž závěry jsou dány ještě před tím, než jsou svolány pracovní skupiny pro jejich sepsání. A předkládány jsou ve formě nikoli vodítka, ale direktivy pro vynucená řešení. Úkolem je prokázat nedokazatelné – totiž že rozhodující je „lidský“ faktor. Zakladatel panelu Albert Gore dostal Nobelovu cenu odměnou za vylhaný film „Nepříjemná pravda“ pojednávající o „globálním oteplování“. Nicméně mu to nepomohlo k tomu, aby se coby Clintonův viceprezident a konkurent Bushe mladšího stal ve volbách roku 2000 americkým prezidentem.

Oportunismus IPCC lze prokázat snadno. Stačí jeden příklad. Existuje základní dokument tzv. „udržitelného rozvoje“ – Deklarace z Rio de Janeira o životním prostředí a rozvoji z roku 1992. V ní se s černobílým pohledem na svět říká, že platit za emise skleníkových plynů musí znečišťovatel a každá země má právo provést výpočet rovnováhy mezi emisemi a jejich absorpcí do přírodního prostředí, tj. určit míru znečištění, podle vlastní metodiky. Jak v Kjótském protokolu, tak v Pařížské dohodě však bylo toto právo z nějakého důvodu zemím odebráno a převedeno na IPCC, podle jehož metodiky se například čtyřnásobné plus Ruské federace najednou jaksi změnilo na mínus a Rusko bylo prohlášeno za znečišťovatele, nikoli za donora planety. Je naprosto pochopitelné, proč takto „ruka ruku myje“! Toto však není to hlavní a mé odbočení k vyjádření povahy IPCC sloužilo pouze pro ilustraci a pochopení toho, s jakými manipulátory tu máme co do činění.

Falešné argumenty

Hlavní ve výše uvedeném citátu je z prstu vycucaná „souvislost“ spotřeby zdrojů s průmyslovým růstem v rozvinutých zemích a s nárůstem populace v rozvojových zemích. Toto dilema je pro celý „podvod“ zásadní, a jelikož jeho řešení hledají zadavatelé klimatického procesu v zájmu Západu, který ve svém jádru omezit spotřebu nehodlá, potom ve zbytku světa musí být podle této logiky přikročeno k drastickému snížení počtu obyvatel. Neboť jedno malé tele pro všechny nestačí. Z toho také vychází návrh čtrnácti autorů zářijového manifestu, mezi nimiž opět nenajdeme představitele Ruska ani Číny, byť zde zahlédneme i nějakého toho indického demografa, který se upnul k myšlence depopulace. Tento návrh byl předložen jako další, nyní již osmnáctý „Cíl udržitelného rozvoje“ a doplňuje sedmnáct podobných „cílů“ přijatých v roce 2015 čtvrtým Světovým summitem OSN. Ten přepsal do nové formy předchozích osm „Rozvojových cílů tisíciletí“ stanovených Miléniovou

deklarací prvního takového summitu v roce 2000.

Při bližším prozkoumání zjistíme, že záměr radikálně snížit počet lidí na planetě není tak žhavá novinka. Ale stejný „šrot“, jako jeden ze dvou zmíněných, spolu se zastavením průmyslového rozvoje byl vržen do světového sociálně-politického diskursu již koncem šedesátých let minulého století vytvořením Římského klubu. A téměř o sto let dříve se v Anglii objevila teorie populační exploze od Thomase Malthuse, která argumentuje tím, že přirozená touha lidstva po reprodukci se dříve či později dostane do konfliktu s materiálními možnostmi planety. A bude zastavena jednou ze dvou možností vývoje událostí: vědomým omezením porodnosti, nebo hladem a válkou o zdroje.

Je tomu opravdu tak? Naprosto ne! Rozvoj a růst, na němž jsou takovéto teorie založeny, jsou dvě různé věci. První je kvalitativní a druhý kvantitativní. Rozvoj, který pokrývá všechny oblasti veřejného života a nejen hospodářství, se neomezuje na růst, a proto nemá žádná omezení. Lidstvo při svém rozvoji bude hledat řešení těch problémů, které na současné úrovni vývoje nemá. A bude se dál rozvíjet, čelit dalším problémům a znovu hledat jejich řešení. A tak do nekonečna.

Konečné řešení demografické otázky

Malthus spolu se zakladatelem evoluční teorie Charlesem Darwinem a jeho bratrancem Francisem Galtonem – jedním z tvůrců eugeniky, přispěl svojí teorií ke zformování britského koloniálního rasismu vyjádřeného Rudyard Kiplingovou formulí o „břemeni bílého muže“ a rasovými teoriemi Benjamina Dieze a Cecil Rhodese. Tito pánové se oživením ideje reformace Johna Deeho o rozšíření britského systému parlamentního monarchismu na celý svět stali protagonisty fašismu a nacismu úzce spjatého s koloniální praxí britských elit. Stačí si pouze připomenout, že anglický šlechtic a vůdce britské fašistické strany Oswald Mosley byl zetěm nejvlivnějšího experta na geopolitiku lorda Curzona, a další lord Halifax se v zásadě domluvil s Hitlerem na strategické alianci obou zemí. Pouze nacistický führer, aniž by projevil „nordickou zdrženlivost“, pohřbil celý plán.

Za účelem vývoje „geneticky čistého“ člověka a odpovídající kontroly porodnosti byla v roce 1907 v Británii založena eugenická společnost za aktivní účasti velkého spisovatele a zpravodajského důstojníka Herberta Wellse, jakož i budoucího laureáta Nobelovy ceny za literaturu Bertranda Russella a zakladatele moderní geopolitiky Halforda Mackindera. Společnost přežila dodnes a nazývá se Galtonův institut. Právě na tomto základě a v tomto duchu se v roce 1972 objevila první zpráva Římského klubu „Limits of growth“, kterou sepsala skupina Jay Forrester a Dennise Meadowse na Massachusettském technologickém institutu.

V dokumentu „Limits of growth“ dominují stejné myšlenky, které tvoří základ loňského manifestu Project Syndicate o zastavení průmyslového růstu (dle zprávy – na úrovni roku 1975) a omezení porodnosti (dle zprávy – nejvýše dvě děti na rodinu). Cynismus návrhů na „konečné řešení demografické otázky“ jasně demonstrovuje následující citát z dokumentu Římského klubu: *„Nadměrný růst populace je poměrně nedávný jev, který je výsledkem snížení úmrtnosti,“* čteme v dokumentu. *„Existují pouze dva způsoby, jak napravit vniklou nerovnováhu – buď snížit tempo růstu populace a uvést je do souladu s nízkou mírou úmrtnosti, nebo nechat úmrtnost, aby znovu rostla.“*

Revize mezinárodního pořádku

Do tohoto citátu zapadají všechny způsoby zvyšování úmrtnosti: hlad, války, místní konflikty, epidemie atd. Strategie „plánování rodiny“ a kažení dětí a mládeže je možná nejdůležitější součástí antihumánního programu globalistů, jehož konečným cílem je snížit počet obyvatel na maximálně 500 milionů lidí složených z horní elitní vrstvy, na jejíž fyzickou existenci budou vynaloženy všechny uvolněné zdroje, a z „obslužného personálu“ moderních otroků, kteří budou pracovat pro elity za

stravu a střechu nad hlavou. Lidstvo se tak opravdu dostává do slepé uličky. Jestli se ještě nedávno mluvilo o zlaté miliardě, nyní už je v chodu nová koncepce: platinových sto milionů.

„Limits růstu“ se staly prvním článkem řetězu programových zpráv Římského klubu, který vypracoval „cestovní mapu“ budoucích řízených globálních změn, jejichž kvintesencí je název čtvrté zprávy Jana Tinbergena „Revize mezinárodního pořádku“ (1976), která zakládá ideu záměny národní suverenity čímsi „kolektivním“. To je – globalizací v podobě její současné globalizační fáze rozvoje Západu.

Ale dlouho předtím, v roce 1952, byla v USA vytvořena Populační rada (Population Council), úzce propojená s druhou generací klanu Rockefellerů – Johnem Rockefellerem II. Tajná péče těchto rodin o OSN, která začala přidělením pozemku pod budovu Sekretariátu organizace na Manhattanu, poskytla nové nevládní organizaci poradní status při Hospodářské a sociální radě (ECOSOC), dnes jednom z hlavních orgánů OSN. Technologie plánování rodiny, sexuální výchovy dětí, propagandy tolerance a kult netradiční orientace vytvořený na Západě a rozšiřovaný po celém světě jsou sloky jedné a téže „písničky“.

Od konce druhé světové války běžel tento proces pod střechou OSN pomalu, ale jistě. Nejprve byla nastolena otázka práv náboženských, národnostních a jazykových menšin. Jakmile zakořenilo výhradní postavení těchto menšin, bylo světovému společenství uloženo položit rovnítko mezi nimi a lidskými právy jako takovými. A teprve poté, již po pádu Železné opony, začali do seznamu menšin přidávat přívržence netradiční sexuality a protlačovat je do popředí veškeré politiky „ochrany lidských práv“. K přelomovým bodům patří Deklarace principů tolerance (1995) podpořená OSN a především třetí vydání Humanistického manifestu (2000), který zrušil veškerá tabu a morální zábrany pro všechny druhy zvrácenosti – od vystavování na odiv příslušnosti k LGBT po incest.

Legalizace genocidy

Netřeba dodávat, že boj s tradiční rodinou, jehož součástí je juvenilní tematika, a neodbytné prosazování „tolerantní“ interpretace provařeného „domácího násilí“ jsou důležitou součástí politiky nuceného snižování populace v té podobě, v jaké se dnes prosazuje. Řada textů, které se boji proti porodnosti snaží dodat „konceptuální“ odůvodnění na úrovni přímých dokumentů OSN nebo dokumentů, které získaly od této mezinárodní organizace oficiální podporu:

„Za účelem dosažení udržitelného rozvoje a vyšší kvality života musí státy omezit a odstranit neživotaschopné modely výroby a spotřeby a podporovat odpovídající demografickou politiku“ (princip 8. Deklarace z Ria, 1992);

„K dosažení udržitelného rozvoje je nutné nejen omezit počet obyvatel, ale také snížit úroveň spotřeby“ (ze zprávy „Naše globální sousedství“ sepsané Komisí OSN pro globální řízení a spolupráci, jejímž předsedou byl Ingvar Carlsson, 1995);

„Jsme hluboce přesvědčeni, že hospodářský rozvoj, sociální rozvoj a ochrana životního prostředí jsou vzájemně závislé a vzájemně se doplňující složky udržitelného rozvoje, který tvoří základ našeho úsilí o zajištění vyšší kvality života pro všechny lidi“ (z Kodaňské deklarace OSN o sociálním rozvoji, 1995).

Co je na tom všem nejdůležitější? Zastavení průmyslového rozvoje pod záminkou boje proti „změně klimatu“ a radikální omezení počtu obyvatel snižováním porodnosti nejsou nezávislé projekty, nýbrž vzájemně propojené strany téhož projektu, jehož názvem je globalizace a jehož ideologií je tzv. „udržitelný rozvoj“. A protože právě o „udržitelném rozvoji“ se diskutovalo na výše zmíněném „panelu“ mnichovské konference, je třeba pochopit, že horováním za zachování klimatu, s nímž

lidstvo nemá co do činění, organizátoři takovýchto akcí zároveň propagují celou agendu „udržitelného rozvoje“, a ne pouze její klimatickou část. Důraz na ni je kladen pouze proto, že „boj“ za klima je snazší „prodat“ veřejnosti, než otevřené přiznání, že chtějí vybit většinu lidstva. Taková teze totiž páchne genocidou.

Formule pro udržitelný rozvoj

Jsou tu však ještě dva další aspekty „udržitelného rozvoje“: ponížení neelitní skupiny lidí, jimž bude přisouzena role sloužících „společenské smetánce“, aby se vyloučila možnost jejich sociální organizace, a vedle toho likvidace národních států s přechodem ke „globální suverenitě“. Dostáváme tak čtyřrozměrnou formuli pro „udržitelný rozvoj“ – takzvané „čtyři D: Deindustrializace, Depopulace, Dehumanizace, Desuverenizace“. To je i cílová čára projektu globalizace a mantry „udržitelného rozvoje“ jako jeho ideologie.

Jak dokázat, že je tomu tak, a ne jinak, a že nevrháme stín na předivo bohubilých snah a neočerňujeme čísi plány „naplněné ušlechtilou starostí o budoucnost lidstva“?

Kromě dokumentů existují i svědectví o tomto plánu ze strany jeho samotných lobbistů, kteří občas ve „vášnivém“ zaujetí ztratili ostražitost a v duchu Freudova přeroknutí odkryli detaily. Za všechny uvedme alespoň výňatek z příznačně programového a velmi upřímného článku hořícího nenávistí k lidstvu a k Rusku – z článku bývalého primátora Moskvy Gavrijila Popova. Text publikovaný v „MK“ dne 25. března 2009, tedy na vrcholu globální finanční krize, byl adresován londýnskému summitu G20 a nese název „Krise a globální problémy“. Dodnes v žádném případě neztratil na významu. A soudě podle mnichovského „panelu“, všechno jde dál po vytýčené linii, jen všechno nedopadá tak, jak bylo zamýšleno. Takže „pět nezbytností globální sociálně ekonomické perspektivy“ podle Popova:

„Je nutné zavést garantovanou světovou měnu ...

Je třeba se vzdát národních kompetencí a předat pod mezinárodní kontrolou jaderné zbraně, jadernou energii a veškerou raketovou a kosmickou techniku. Musí se převést pod globální kontrolu veškeré přírodní bohatství naší planety. Především zásoby uhlovodíků. Světové kontrole musí podléhat ochrana životního prostředí a globálního klimatu.

Musejí být stanoveny přísné limity porodnosti s přihlédnutím k úrovni produktivity a velikosti bohatství nashromážděného každou zemí... Je čas vyjít ze slepé uličky, na níž poukázal Malthus: Není možné, aby nejvyšší porodnost vykazovala chudina...

Je nutné vypracovat nový systém lidského způsobu života, základy nové civilizace. Její parametry: spotřeba energie musí být minimální. Musí jít o nízkonákladovou civilizaci. Předpokladem nové civilizace je racionální rozmístění lidstva v nejpríznivějších zónách planety... Nejvíce perspektivní se jeví genetická kontrola ve stadiu embrya a s ní spojená trvalá očista lidského genofondu.

Země, které nepřijmou globální perspektivu, musejí být vyloučeny z mezinárodního společenství.“

Je tedy naprosto jasné, co přesně hodlají udělat a jak to všechno zapadá do jedné logiky. Včetně „globální politické perspektivy“, v jejímž rámci Popov požaduje světovou vládu a parlament, světovou armádu i policii a světová média.

Ještě příznačné resumé: „Krise v roce 2008 před nás postavila úkol – pokud nechceme její zopakování – zformovat novou civilizaci, v níž globalismus bude neustále překonávat nacionálně státní a národně územní formy...“

Tažení proti Rusku a Číně

Je už jasné, proč tak brojí proti Rusku? A teď proti Číně? Obě země představují v jazyce současné americké Strategie národní bezpečnosti „revizionistické velmoci“, které se snaží překazit nastolení Nového světového řádu. A výše zmíněný kanibalský program je jeho součástí. Potvrzení „globálního trojúhelníku“ USA – Rusko – Čína znamená bankrot „trojjediného procesu“, který propagandistické kruhy Západu protlačují celých pětasedmdesát poválečných let, a znamená rovněž rozpoutání nového kola vnějšího a vnitřního nátlaku.

Rusko ani Čína nepřijali koncepci snížení porodnosti, v obou zemích jsou naopak přijímána bezprecedentní opatření k vyrovnání demografické nerovnováhy, která vznikla v důsledku kopírování západního kurzu. Cesta k posílení nezávislosti vyhlášené za kámen úhelný ústavních změn v roce 2018 v ČLR a nyní v Rusku, jednoznačně směřuje proti uvedeným prioritám globalizace.

Autoři programu nastíněného Popovem jsou tím zjevně znepokojeni, a proto spolu se sankcemi proti Moskvě a Pekingu jsou aktivně přijímána opatření, která podkopávají jejich vnitřní stabilitu. Například loňské protestní bakchanálie v Hongkongu, nebo kampaň na zavedení do ruského zákonodárství „bodů nenávratu“ zpod západní kontroly, mezi něž patří juvenilní justice a zákony proti „domácímu násilí“. A také snaha o takovou „reformu“ vzdělávání, která by přinesla zvrácené představy o hodnotách a o tom, „co je dobro a zlo“. Slovný „boj za klima“ je slogan, z něhož vyčnívají uši a rohy úplně jiného plánu, totiž „čtyř D“.

Globalistické západní kruhy postavily na roveň Ruska a Číny také Trumpovu administrativu, který z jejich pohledu rovněž trpí „revizionismem“, když odmítá globalizaci ve jménu „čtyř D“. V lednu letošního roku na Světovém ekonomickém fóru v Davosu sršel jiskrami **George Soros**, který spatřil hlavní „hrozbu pro otevřenou společnost“ v „nacionalismu autoritářských vládců nejsilnějších světových mocností – USA, Číny a Ruska“, jejichž seznam doplnil také o Indii.

Přežívající fosílie vyhlásila světu válku

Pochopitelně, válku za „otevřenou společnost“, kterou Soros vyhlásil „globálnímu trojúhelníku“ ve snaze o záštitu staré „trojjedinosti“ globalistického modelu „Nového světového řádu“, vyžaduje tato přežívající a zlá fosílie vést nikoli jen tak někde, ale v oblasti vzdělávání. A není náhodou, že výsledkem jeho projevu v Davosu byla prezentace projektu OSUN – „Univerzitní síť otevřené společnosti“. A pokud první etapu jeho implementace Soros váže na „*těsnější propojení stávající sítě*“, pak pro druhou etapu slibuje „*otevřít tuto síť dalším institucím, které by se chtěly připojit a mají na to právo*“.

Nemusíme být zrovna géniové, abychom pochopili, že to bude použito proti všem zemím formou zavlékání jejich univerzit do OSUN pod příslibem odpovídajícího externího financování a grantů. A není pochyb o tom, že všichni, kdo dnes lobují za juvenilní justici a zákony proti „domácímu násilí“, budou příjemci, nebo dokonce správci těchto astronomických finančních injekcí. Najdou se i tací, kteří pod heslem „peníze nesmrdí!“ budou spekulovat o problémech vzdělávací sféry omezujících její „inovační potenciál“ a budou se snažit o financování další „reformy“ vyšších a středních škol. Samozřejmě se zavedením výukových programů propagujících výše uvedený plán „čtyři D“.

Nevidět toto všechno dnes, znamená ztratit náš společný zítřek a zbavit sebe i svoji vlast budoucnosti. Aktuální protlačování daného tématu – od „Project Syndicate“ po Sorose v Davosu a „panel“ v Mnichově – zjevně není náhodné. Rozjíždí se nové kolo hybridní války za zachování elitářsko-oligarchické kontroly nad světem.

Je to opravdová válka samozvaných elit proti lidstvu. Kompromis už není možný.